

творби за пиано въ салоненъ стилъ, на времето твърде популярни.

Еденъ, Жанъ Батистъ, ванъ денъ — Eeden, Jean Batiste, van den — значителенъ фламандски компонистъ, род. 26 дек. 1842 въ Гантъ, ученикъ на тамошната консерватория, директоръ на музикалното училище въ Монсъ, писалъ кантати: „Продажба“, „Последната нощъ на Фаустъ“ — за соли, хоръ и оркестъръ, двѣтъ премирани; една триосцена „Юдитъ“, нѣколко оратории („Брутъ“, „Яковъ Алтевалски“), оркестрови сюити, хорове.

Еднозвучие, ит. unisono — звученіето на единъ и същъ тонъ въ два или повече гласа.

Едревъ, Александъръ — първиятъ български музикаленъ издателъ, литографиралъ и издавалъ творбитъ на Манолова. (Ср. Ив. Камбуровъ, „Българската музика“ — минало и съвременостъ).

Едуардъ, Хенри Зутерландъ — Edwards, Henri Sutherland — английски муз. критикъ и писателъ, род. 5 септ. 1829 въ Лондонъ, умр. 21 ян. 1906 същото тамъ. Писалъ: „История на операта отъ Монтеверди до Верди“ (1862), „Животътъ на Россини“ (1869), „Легендата за Фауста“ (1886), „Животътъ и артистическата дейность на Симсъ Ринсъ“, „Лиричната драма“ и др.

Е дуръ — ми мажоръ, гама съ 4 диеза.

Езичета, нѣм. Zungen сж еластични листенца отъ тръстика или металъ, които чрезъ постоянно вибриране (непрекъснато) отварятъ и затварятъ въздушния пѣтъ, и съ това произвеждатъ звукови вълни. Различаваме: еднолистни езичета (платъ, както при кларинета и хармониума) и двойни езичета — Doppelrohrblatt (при обоя и фагота). Еднолистнитъ езичета биватъ: удрящи — aufschlagend, или свободно вибриращи, т. е. — преминаващи презъ отвора. Езичетата на хармониума, устната и ржчна хармоники, а сжщо и на нѣкои нѣжни органи свирки сж свободно вибриращи. Всичкитъ езичета на останалитъ инструменти сж удрящи.

Еисъ, нѣм. Eis = ми диезъ, по нѣмското наименование.

Екардъ, Йоханесъ — Eccard, Johannes — виденъ нѣмски протестант-

ски компонистъ, род. 1553 въ Мюлхаузенъ (Тюрингия), умр. 1611 въ Берлинъ, ученикъ на Йоахимъ фонъ Бургкъ въ Мюлхаузенъ и после три години на Орlando Ласо въ Мюнхенъ; живѣлъ известно време въ Аугсбургъ; отъ 1583 вицекапелмайсторъ, отъ 1604 капелмайсторъ въ Кьонигсбергъ, а отъ 1608 живѣлъ въ Берлинъ като Бранденбургски курфюртски капелмайсторъ. Творбитъ на Е. се отличаватъ съ глѣбина на чувството и сърдечната си простота. Отъ множеството негови свѣтски и духовни оди, пѣснопѣния и хорали, образуващи нѣколко сборника, най-важни сж: „Нови нѣмски духовни и свѣтски пѣсни“, „Духовни пѣсни и хорали“ на 4 и 5 гласа — въ 2 части. „Пуски празнични пѣсни за цѣлата година“ и др.

Екариусъ, Зиберъ Артуръ — Essarius, Sieber Artur, музикаленъ писателъ и педагогъ, род. 23 май 1864 въ Гота, ученикъ на консерваторията въ родния си градъ, редактиралъ отъ 1879 до 1901 списанието Kammermusik; писалъ много статии изъ специалнитъ издания, и издалъ нѣколко педагогически трудове за цигулка и пиано, школи за двата инструмента, „Нарѣчникъ на обучение по пиано“ (сжщо такъвъ и за цигулка), „Обучението по пиано, каквото трѣбва да бжде“ (1895), „Изработването на музикалния слухъ“ (1898), „Албумъ отъ сонати и етюди“ и др.

Екертъ, Карлъ Антонъ Флорианъ — Eckert, Karl Anton Florian — компонистъ и диригентъ, род. 7 дек. 1820 въ Поттсдамъ, умр. 17 окт. 1879 въ Берлинъ, ученикъ на Ристъ и Рунгеагенъ по композиция, сжщо за малко на Менделсона, 1851 корепетиторъ на Италианската опера въ Парижъ, 1854 капелмайсторъ и директоръ на Императорската опера въ Виена, 1860—1867 капелмайсторъ въ Шутгардтъ, 1868 дворцовъ капелмайсторъ въ Берлинъ. Творби: две оратории („Рутъ“ и „Юдитъ“ — първата, написана на 13 год. възраст), три опери: „Рибарка“, (писана на 10 год. възраст), „Катя“, „Вилхелмъ“, църковна и камерна музика.

Екзархъ, Иванъ — авторътъ на музиката на първия български балетъ, род. 28 юний 1857 въ Цари-